Laurenţiu M. Badea

Rămăşiţe

Laurentiu M. Badea

RĂMĂȘIȚE

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

RĂMĂȘIȚE

First edition. August 14, 2017.

Copyright © 2017 Laurentiu M. Badea.

ISBN: 978-1386828495

Written by Laurentiu M. Badea.

Cuprins

Pagina de titlu

Copyright Page

Rămășițe

Sign up for Laurentiu M. Badea's Mailing List

Also By Laurentiu M. Badea

About the Author

Întotdeauna am considerat înmormântările ca fiind ritualuri grotești pline de morbiditate și nu ca omagii sacre aduse persoanelor decedate. Așa am simțit mereu, probabil încă dinainte să știu măcar ce presupun funeraliile. Pe la noi la sate este ceva obișnuit ca familia mortului să plimbe corpul fără suflet prin fața porților rustice, ocolind întotdeauna spre vest, de la reședința răposatului până la porțile cimitirului. Călăuza alaiului este cel ales să poarte crucea de lemn, o sarcină deloc ușoară. Cadavrul este purtat pe o platformă, de obicei a unei remorci, minuțios împodobită cu carpete, flori și coroane, trasă de un autoturism sau un tractor. În tot acest timp, coșciugul stă deschis, iar trupul mortului este acoperit cu un văl semitransparent, fabricat de obicei dintr-o perdea. Pe lângă coșciug, jelesc cele mai apropiate rude sau bocitoarele "profesioniste". Și tot alaiul din spatele răposatului ține pasul în ritm lejer, urmat de lăutari, cu instrumentele lor vechi și asurzitoare, dar lipsiți de talent muzical. Din când în când, preotul, înzestrat cu harul Domnului și înveșmântat cu sutană și patrafir extravagant brodate, oprește alaiul funerar în locuri prestabilite și începe să intoneze cu un ritm melodic anumite pasaje din Biblie, acompaniat de un cantor îmbrăcat modest. Apoi urmează aruncarea monedelor pe deasupra coșciugului, după ce grupul se pune din nou în mișcare. Bocete, plânsete, voci plictisite, pași târâiți, goarne, bubuituri și un singur motor vuind, doar acestea se pot auzi în mijlocul alaiului. Oamenii ieșiți pe la porți se zgâiesc înspre sicriu. Își aduc din curți copiii să se zgâiască și ei.

"Priviți, copii! Acolo mergem cu toții."

Următoarea oprire, Biserica. Noi suntem creștini de religie, dar ortodocși ca rit. Pentru noi, tradițiile trebuie respectate și măsurate pe toate fețele. Totul să fie perfect, liniar și penibil. Bătrânii nu își strâng mâinile și se salută cu "Dumnezeu să-i ierte păcatele!" sau "Să-i fie țărâna ușoară!" Babele trebuie să se tânguie în schimburi, luând pauze de bârfe și alcool.

"A fost un om bun, maică, dar Domnul știe de ce l-a pătimit..."

Trebuie să trec peste incantațiile magice ale preotului. Chiar dacă aș ști să le detaliez, nu sunt altceva decât pasaje întregi din Biblie urmate de încercarea patetică a reclamei bisericești presărată cu amenințări religioase.

"Mergeți în fiecare Duminică la Sfânta Liturghie sau mergeți pentru eternitate în Iad."

Dumnezeu ne iubește pe toți în mod egal și necondiționat, îi poate ierta pe cei care distrug vieți și se pocăiesc a doua zi, dar nu-i va ierta niciodată

pe acei păcătoși care nu se închină Duminica în Biserică. Suficient de convingător?

Ultima oprire, cimitirul. Ultimul loc de odihnă, ultima șansă ca cei care l-au iubit pe cel ce-a fost să-l cheme din nou la viață. Oricât de tristă ar fi fost întreaga scenă, întotdeauna m-au șocat aceste rugăminți morbide. Ce ar fi fost dacă mortul chiar revenea la viață? Ce ar face toți cei din jur? La ce s-ar aștepta? Să deschidă ochii și să zâmbească recunoscător? Cu corpul deshidratat, sângele închegat și organele interne amestecate după o posibilă autopsie, durerea inimaginabilă a celui revenit la viață i-ar îngrozi și panica pe aceia care îl privesc pe nefericit cum se zbate în coșciug. Cine ar vrea să participe la așa ceva? Nu, nu suntem meniți să trăim veșnic. Omenirea ar deveni o ciumă de neoprit, ne-am reproduce precum virușii. Am fi nevoiți să ne ucidem între noi în cele din urmă și numai unii, cei mai... unși, ar avea dreptul la viață. Trebuie să murim, să ne parcurgem drumul înmormântării, să ne bucurăm că avem parte de o ceremonie de adio din partea celor dragi și să-i lăsăm să își continue viața. O privire, dacă am fost demni să devenim o amintire, un zâmbet, dacă am fost buni și drepți, și un loc să ne întoarcem în natură, doar de atât avem nevoie la sfârșit.

Cu aceste gânduri eretice și deprimante mă aflam acasă la un bun prieten căruia îi murise cea care îi dăduse naștere. El nu era în oraș, dar venea degrabă cu trenul în noaptea aceea, după ce aflase despre tragica întâmplare. Auzisem ceva de un infarct, deși era o femeie destul de corpolentă și foarte muncitoare. Venisem la rugămintea fratelui acestui amic al meu. Nu-l cunoșteam decât din vedere și poate câteva salutări de la distanță, astfel că am fost uimit când mi-a strâns mâna prietenește și copleșit de mâhnire. Cu lacrimi în ochi, m-a îmbrățișat scurt, timp în care mi-am exprimat condoleanțele. M-a bătut pe umăr și m-a rugat să-i fac o favoare. Anume, să-l întâmpin pe fratele său la gară și să-l aduc acasă. Nici nu aveam de gând să-l refuz, date fiind circumstanțele. Și fiindcă era vorba de un vechi prieten din copilărie, aș fi făcut asta oricum. Am ajuns la gară cu un sfert de oră mai devreme decât era programat trenul să vină, dar, desigur, trenul avea întârziere. Am mai așteptat aproape o oră până acesta a sosit în final, după două întârzieri anunțate. Era iarnă, cu o oră după miezul nopții și se întâmplă des ca trenurile să aibă întârzieri în această perioadă. Amicul meu coborâse din tren, sobru și întristat cum nu l-am văzut niciodată, cu o geantă de voiaj pe jumătate goală. Abia dacă am avut timp să ne salutăm și să-mi exprim regretul. M-am oferit să-l ajut să care bagajul

modest și făcut cel mai probabil în grabă, dar a preferat să meargă cu el pe umăr până la mașină. Am pornit să traversăm centrul orașului, pentru că era cea mai scurtă cale spre casa părintească a prietenului meu, la acea oră în noapte. Nu însă și ziua, când traficul este insuportabil. În cele din urmă a clacat, nu foarte departe de centrul orașului. M-a rugat să opresc puțin. Nu mă mira deloc. Era evident mâhnit și mă așteptam în orice moment să izbucnească în lacrimi. Am tras pe dreapta și a sărit din mașină să ia aer. I se făcuse rău. A încercat să vomite, să plângă, poate chiar să își reproșeze ceva, chiar atunci și acolo.

Nu știu de ce am crezut că ar fi trebuit să se învinovățească pentru moartea mamei sale. Nu ne învinovățim cu toții în adâncul sufletului pentru necazul celui mai apropiat nouă? Nu ne împovărăm cu gândul că am fi putut schimba ceva, că am fi avut puterea să preîntâmpinăm o tragedie? Un psiholog probabil ar spune că sunt chiar eu acela care se împovărează în aceste gânduri. Dar ce știu eu? Nu sunt psiholog.

După ce și-a revenit, a urcat în mașină și a început să plângă ca un copil. Nu își pierduse doar mama, își pierduse ambii părinți. Mi-a spus că nu poate să fie prezent la priveghi și m-a întrebat dacă aș putea să-i ofer cazare peste noapte, să-și pună gândurile în ordine. Desigur că am fost de acord, însa l-am rugat să înțeleagă situația în care locuiam când va fi să ajungem acolo, iar el a gesticulat aprobator, deși ușor mirat. Mă cunoștea pentru spiritul meu jovial și șugubăț, dar mă aflam la rândul meu într-o problemă de conjunctură și chiar de identitate.

Ajuns în fața apartamentului unde stăteam în gazdă, am sunat la ușă. Am considerat că era potrivit în acel moment, deși aveam cheile în mână. Ușa a fost deschisă de fata pe care o iubeam și încă o iubesc, dar chipul ei era străin și mânios, ochii ei mă țintuiau și încercam să-mi feresc privirea rușinată. Mă certa cum că puteam să folosesc cheile la ora aceea, că deranjasem cu soneria și era de înțeles. Avea un copil de câteva luni împreună cu *el*, acest nenorocit pe care nu-l suportam, cu care trebuia să mă prefac că mă înțeleg, de dragul ei. Fusesem iubitul ei cu doar un an în urmă, locuiam împreună și eram fericiți. Am devenit absent și probabil prea pueril, iar ea l-a întâlnit pe *el* atunci. Nici nu știu cum devenise însărcinată, iar după un timp am fost înștiințat că am fost înlocuit. Iar eu m-am resemnat. Ea a fost de acord să locuiesc o perioadă într-una dintre camere până găsesc un loc stabil de muncă și îmi pot permite o chirie, dar sunt sigur că el nu era de acord cu asta. După nașterea fetiței, am rugat-o să mă

împrumute și astfel să mă pot muta, dar m-a sărutat cu lacrimi în ochi și mi-a spus că eu sunt de fapt cel pe care îl iubește cu adevărat. M-a rugat să nu plec și mi-a spus că vom rezolva cumva să fim împreună. Dar aveau un copil, iar eu eram deja distrus după prima dezamăgire. Cu siguranță, ceva tulbura sufletul ei, ceva ce nu putea spune nimănui, fiindcă în majoritatea timpului era tristă și plângea, mai ales când eram doar noi doi. *El* nu era violent, aș fi știut. Petreceam mult timp acasă și devenisem un fel de dădacă pentru mica prințesă, pe care o iubeam ca și cum ar fi fost copilul meu. Și în fiecare zi, iubeam acest copil din ce în ce mai mult. Nu știam însă ce vorbeau când erau singuri și nici nu cred că era nevoie. Am presupus că supărarea ei era din cauza unor certuri evidente sau a faptului că regreta despărțirea noastră. În fine, situația mea era una penibilă și l-a luat prin surprindere chiar și pe prietenul meu, care se întreba dacă nu cumva a venit într-un moment prost.

Ne-am acomodat în sufragerie și am pornit televizorul cu volumul foarte încet, mai mult pentru lumină, să nu fie nevoie să aprindem becul. Ea ne-a întrebat despre ce s-a întâmplat și noi am început să-i explicăm situația. *L*-am văzut pe *el* cu coada ochiului cum se foia în dormitor. Noi încă păstram gecile peste flanele, iar ea se înfofolise într-un capot gros. Era frig și în sufragerie, iar *el* se plimba ca o fantomă fără chip, îmbrăcat doar cu un tricou gri. Poate că era prea cald în mijlocul iernii pentru *el*, ori poate mușchii *lui* erau imuni la frisoane. Sau poate era chiar atât de cald în dormitor. Nu se deranja măcar să ne salute, evident deranjat de prezența noastră la ora târzie. Amicul meu povestea cât de supărat era și pe fratele său, pe care îl acuza cu mâhnire de cele întâmplate mamei lor. La un moment dat, s-a auzit un scâncet din dormitor și ne-am dat seama că vorbeam poate puțin cam prea tare. Ea pleca spre dormitor să supravegheze copilul, când am întrebat-o dacă prietenul meu poate să vadă fetița. Fiindcă nu o văzuse decât în poze și el știa cât de atașat eram de acest mic înger. Am intrat în cameră și l-am salutat pe *el* cu o voce aspră și absentă, fără măcar să-i privesc chipul lipsit de expresie. Nici nu știu dacă a salutat înapoi ori dacă amicul meu l-a salutat. Ignora pe toată lumea, dar era felul lui arogant. Devenise un nimeni în acel moment și mă simțeam mai încrezător ca niciodată. Pentru o secundă, am simțit că era momentul să iau inițiativa și să vorbesc cu ea, că trebuie să acționez cumva, cât mai curând. Dar cu ce cost?

Fetița dormea liniștită sub pilota imensă, încât abia i se vedea căpșorul. Am mângâiat-o pe părul negru și am sărutat-o ușor pe frunte. Mi-am întors privirea și i-am privit ochii ei umplându-se cu lacrimi, cum am văzut de atâtea ori. Sta în fața mea cu mâinile încrucișate ca și cum se aștepta să fac ceva, să termin cumva situația în care mă aflam.

L-am rugat pe amicul meu să ia un loc pe pat, iar ei i-am cerut să discutăm între patru ochi. A încuviințat, ștergându-și ochii încet. Ne îndreptam spre ușă, când *el* a întrebat-o, ca din tenebre, zguduindu-mi tot creierul, întorcându-se înspre noi:

"Unde mergi?"

Ea a spus scurt că ne întoarcem imediat și am plecat în bucătărie. Ne-am așezat la masă și nu am pierdut nici o secundă. Mi-am înghițit nodul din gât și i-am spus că o iubesc și că nu pot trăi atât de aproape de ea, știind că este a altuia. Am implorat-o să aleagă între mine și *el*. Oribil, dar ce alte arme aveam în lupta asta? Răspunsul care a venit, însă, nu era cel așteptat de mine. Ea mi-a dat de înțeles că *el* era soțul ei, lucru de care uitasem complet. Evident, mi-a spus că ar fi cel mai bine dacă aș grăbi plecarea mea, că eu nu sunt și nu voi fi niciodată ca *el*. M-a uimit, însă, când mi-a destăinuit că nu poate continua căsnicia cu două persoane diferite. A spus că ar trebui să plec. Îi vorbeau nervii, dar avea dreptate. Am rugat-o să-mi dea un răgaz de o oră să fac bagajul. Eu nu aveam nimic. Prietenul meu era înțelegător și ea a fost de acord să mă lase să-l conduc până acasă la el cu mașina ei, după care aveam să mă întorc și astfel să închei socoteala. Probabil, apoi, avea să mi se încheie viața cu totul, căci altă viață nu cunoșteam în afară de aceea lângă ea.

Acea nălucă se tot învârtea prin cameră nervoasă și la un moment dat mi-am spus că nu ar trebui să îi las singuri. Dar aveam să mă întorc repede și dacă era să se comporte violent, avea să fie șansa mea să dovedesc că nenorocitul nu merita să fie lângă o ființă atât de gingașă și iubitoare ca ea. Pe hol, am încercat să-i explic prietenului meu că nu ne certasem din cauza lui sau a vreunui eventual deranj cauzat de prezența sa. Nu, era totul din cauza impostorului ăluia care a furat iubirea vieții mele și pe care o făcea zi de zi nefericită. Iar el încerca o grimasă ciudată. M-a întrebat dacă e una dintre glumele mele nesărate cu care se obișnuise, m-a întrebat despre cine vorbeam, iar eu nu reușeam să-l înțeleg deloc. Poate vorbisem prea poetic pentru el sau poate tâlcul era prea greu de deslușit. I-am zis din nou că trebuie să plec din viața ei, pentru că soțul ei nu mă mai suportă în jurul

familiei lor. Acel bărbat cu care îl lăsasem în dormitor. A făcut ochii mari chiar atunci. M-am speriat cât de mari își făcuse ochii și în același timp atât de încruntați, iar lumina difuză din hol îi făcea chipul ca al unui monstru gata să mă înșface. Inițial, părea că vrea să mă întrebe dacă era un moment bun să fac glume proaste. În capătul holului din sufragerie, a apărut ea cu mâinile la gură, cu lacrimile șiroind pe chip. Iar el a înțeles ceva ce i-a crispat privirea. Am privit-o și în acel moment am știut că ceva nu este în regulă. Amicul meu m-a prins de umeri și m-a întrebat ce se întâmplase cu mine. Cum de mă schimbasem atât de mult? Mi-a spus că eu eram soțul ei, că a fost la nunta noastră și că îl lăsasem singur în cameră când am plecat să vorbim în bucătărie. Nimeni altcineva nu mai era în apartament decât noi trei și o fetiță de șase luni care dormea liniștită în dormitor. Am înmărmurit. O priveam pe soția mea. Era devastată de durere. M-au așezat pe canapea și priveam în jurul meu încercând să înțeleg. Am creat o personalitate dublă. Aveam pierderi de memorie și îmi cream o lume imaginară în care vedeam persoane inexistente. Eram nebun și nu știa nimeni asta decât ea.

Bunul meu prieten mi-a înțeles în final adevărata situație și a plecat să ia un taxi până acasă. În timp ce ea îl conducea spre ușă, am intrat în dormitor și am privit mica prințesă adormită. M-am așezat pe scaun la birou și, pentru câteva secunde, l-am zărit pe *el*. Nu avea chip, apărea și dispărea prin cameră ca o fantomă. Soția mea mă privea din tocul ușii. Am privit-o pe ea și năluca fără chip ce se învârtea prin cameră s-a oprit chiar în fața mea, pâlpâind, țintuindu-mă fără ochi, fără gură, fără expresie. Eram *eu*, deși nici acum nu știu ce parte din mine decisese să se disocieze. Ea încercase de nenumărate ori să omoare pe unul dintre noi, pentru ca totul să revină la normal, ca eu să fiu normal, dar nu știa pe cine să păstreze. Voia să mă alunge pe mine, cel nebun, ca măcar acel *eu* fără suflet să poată trăi în pace. Dar *eu* sunt eu. *L*-am privit și cu un zâmbet *l*-am spulberat în întunericul camerei. Pentru cât timp oare? M-am ridicat, mi-am îmbrățișat soția și am sărutat-o, apoi m-am așezat pe canapeaua din sufragerie, sufrageria noastră. Gândurile mi s-au rătăcit în enigma sănătății mele mintale. Dacă sunt nebun cu adevărat, oare cât vor dura momentele de luciditate? Nu se putea ca atunci să fiu complet lucid, iar apoi să fiu complet rupt de realitate.

Din dormitor, s-a auzit un plânset subțire și în încăpere cu mine au apărut două ființe minunate. Soția și fiica mea somnoroasă. Poate că deja

eram nebun. Era prea frumos ca eu să am viața asta perfectă, dar părea foarte real.

S-au așezat lângă mine pe canapea și, privind chipul îngerașului frumos, îmbujorată în obrăjori, cu părul negru și creț, am început să râd ca un copil. Mica fetiță a râs și ea cu mine. Apoi am plâns de fericire, le-am luat în brațe și le-am sărutat pe amândouă cu toată dragostea.

Nu avem ceremonii fastuoase pentru fabulații, dar aceea a fost noaptea în care l-am înmormântat pe *el*. A fost clipa în care m-am ucis și am renăscut din nebunie. Nu știu pentru cât timp, dar timp suficient să-l prețuiesc o eternitate.

Amintește-ți cine ești!

Don't miss out!

Click the button below and you can sign up to receive emails whenever Laurentiu M. Badea publishes a new book. There's no charge and no obligation.

Sign Me Up!

https://books2read.com/r/B-A-KYSE-MZSO

BOOKS 2 READ

Connecting independent readers to independent writers.

Also by Laurentiu M. Badea

Cel mai mic spiriduș
Nu mă păcălești
Rămășițe
Embers of Atlanta
Remains
The Tiniest Elf
You Don't Fool Me
Scânteile Atlantei

Watch for more at Laurentiu M. Badea's site.

About the Author

M-am născut în frumoșii ani '80, iubesc acea perioadă, însă am fost prea mic să mă bucur de ea. Scriitorul meu preferat este H. P. Lovecraft, iar teama mea cea mai mare este că succesul meu va veni asemenea succesului său. Am o diplomă de master în fizică, deși nu am intenționat niciodată să practic în acest domeniu. Am descoperit că am puterea să schimb destinele oamenilor imaginari, și îmi place să fac asta.